

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2008 r.,
na skutek skargi powodów
o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2004 r., sygn. akt IV CK
(...)
w sprawie z powództwa J. N., K. M. i W. J.
przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Parkowi Narodowemu w K. i Wojewodzie X.
o ustalenie,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2003 r. uwzględnił powództwo J. N., K. M. i W. J. o ustalenie, że przysługuje im służebność polegająca na prawie do połowu ryb na potrzeby własne w jeziorach (...) i (...) w miejscach przyległych do ich ziem z zastrzeżeniem wykonywania tego prawa z pomostu, kładki oraz brodząc w wodzie, z zachowaniem terminów i wymiarów ochronnych ryb. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 lipca 2004 r. oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa (...) Parku Narodowego w K. od powyższego orzeczenia. Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2004 r. Sąd Najwyższy uwzględniając kasację strony pozwanej zmienił wyrok Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego i powództwo oddalił.

Powodowie J. N., K. M. i W. J. w skardze o wznowienie postępowania zakończonego wzmiankowanym wyrokiem Sądu Najwyższego wnieśli o zmianę tego

orzeczenia poprzez oddalenie kasacji pozwanego. Powołując się na podstawy wznowienia postępowania określone w art. 403 § 2 i 3 k.p.c. podnieśli, że w uchwale III CZP 139/06 podjętej w składzie siedmiu sędziów w 2007 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że prawo rybołówstwa przybrzeżnego przysługującego skarżącym pozostaje nadal w mocy. Zdaniem skarżących, gdyby uchwała ta, poddająca gruntownej krytyce stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 22 grudnia 2004 r. była znana, trudno przypuszczać, że doszłoby do zmiany wyroków Sądów obu instancji i oddalenia powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powodowie jako podstawę wznowienia postępowania wskazali przyczyny restytucyjne określone w art. 403 § 2 i 3 k.p.c., Przyczyny te, to późniejsze wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, jak też późniejsze wykrycie prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego. Powołali się przy tym na treść uchwały Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 18 kwietnia 2007 r. III CZP 139/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 159) dokonującej wykładni przepisów mających zastosowanie do oceny zgłoszonego przez nich powództwa odmiennej od przyjętej w wyroku z dnia 22 grudnia 2004 r. uwzględniającym skargę kasacyjną pozwanego.

W związku z tak określonymi przyczynami restytucyjnymi stwierdzić należy, iż skarga powodów nie została oparta na ustawowych podstawach wznowienia. Nowe fakty i dowody w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. nie mogą odnosić się do norm prawnych i ich interpretacji. Wskazana przez skarżących uchwała Sądu Najwyższego o charakterze abstrakcyjnym, podjęta na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich w trybie art. 60 § 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie ma natomiast waloru później wykrytego prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w art. 403 § 3 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że wskazywana podstawa nie zachodzi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., I UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 133).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.